

Ecourile Clipei

Nicoleta Iftodi

cl. a X-a, Liceul Academiei de Științe a Moldovei

În poezia „Mă caut în mine”, deși se simte atmosfera bacoviană, ai păstrat o distanță justă a intertextualității, jucând după regulile acesteia. E o poezie care, de altfel, mi-a plăcut cel mai mult, fiindcă are un ritm interior al versurilor și posedă o anumită coerență, iar descrierea stărilor mă proiectează, ca cititor, în limitele interioare ale subconștientului. În poezia „49” apreciez forța sugestivă a imaginii „țărânele evadate din oasele unui câine ca o gaură peste mantia unui «a» de sânge...” și cred că dacă ai acorda mai multă atenție acurateții localizării acestor centre de greutate în structurile construite, dar și dozării lor, textul ar avea numai de câștigat și ar putea merge pe linia unui simbolism care să ne lase liberi să ne imaginăm. În poezia „Funebră” iarăși se simte puternica influență bacoviană, dar dacă scrii fiecare poezie prin prismă bacoviană, te privezi de privilegiul deținerii unui stil și riști să ajungi la o anumită uniformizare la nivel de mesaj. Încearcă să deschizi ferestrele scriiturii din propriul tău interior.

Sfârșitul nopții,
Wiktor Sadowski

Victor Rusu

s. Călmățui, r. Hâncești

Mi s-a părut interesantă prima strofă din poezia „Dacă ar ști...”, așa că dacă ar fi să citez ceva reușit, aș extrage „Și de-ar ști în taină ochiul/ Lacului durerea mea,/ N-ar mai face valuri vântul,/ Gerul nu l-ar îngheța”. Aici am perceput emoție și o reflecție izbită a acesteia în natură, un exterior adus către sine, dar mai ales un interior transpus în afară. Efectul cuvintelor transpuse firesc înduioșează. Îmbucurător mai e și faptul că nu aduci conotații existențiale sau teme mari, ci te oprești la trăiri simple, cum e dragostea. Reproșabil ar fi totuși aerul eminescian din atmosferă și decor. Cred că ai putea rămâne chiar și la rimă, dacă e să te axezi pe niște experiențe mai clare și să adopți un stil propriu, îți mai rămâne să captezi un pic de jucăușenie și să strângi mai tare șuruburile pentru o coerență mai echilibrată. Să ai inspirație!

Nicoleta Donos

cl. a VIII-a, LT „Mircea Eliade”, or. Nisporeni

Mi-a plăcut jucăușenia rimată din „Ancheta vieții”, poate pentru că mi-a amintit de încercările mele. Are o inocență drăgălașă și deține un autobiografism idealist. Poezia mai are o subtilitate greu de satisfăcut, când e vorba de un text rimat. Una e ritmul, pe care dacă nu-l simți, trebuie să numeri silabele, și alta e că rimele ușoare, formate din cele mai uzuale cuvinte, reduc mult valoarea literară a textului. Și atunci fie te apuci să înveți cuvinte noi, care mai târziu o să te ajute să-ți formezi un limbaj poetic adecvat, fie amâni experimentarea rimelor și începi cu vers alb până te-nveți. Poezia „Confuzie biografică” e de un simplism care nu se evidențiază prin nimic memorabil. În poezia „Invitație la dans”, ar fi bine să renunți la întrebări și să treci la persoana întâi singular, adică să vorbești despre tine. Textului îi lipsesc imagini exacte pe care să fie ușor să ni le imaginăm. Răscolește prin colțurile memoriei, amintește-ți exact ce făceai atunci când ai auzit piesa prima dată, cu cine erai și de ce melodia aceasta te coboară la iarbă. Ai privilegiul amintirilor, folosește-te de el, așa vei reuși să fii mai aproape de tine prin ceea ce scrii. Unele amintiri le provoacă pe altele, așa se întâmplă conexiunea între noi, între cuvinte, între viețile pe care le trăim.

Rubrică îngrijită de Ecaterina Bargan